



בבית המשפט העליון

רע"פ 6032/15

לפני : כבוד השופט א' שהם

המבקש : רפעת אל וחידי

נ ג ד

המשיבה : מדינת ישראל

בקשת רשות ערעור על פסק דינו של בית המשפט המחוזי בתל אביב-יפו, מיום 1.7.2015, בעפ"ג 36138-04-15, שניתן על ידי כב' השופטים: ד' ברלינר – נשיאה; ג' קרא – סג"נ; א' נחליאלי-חיאט

בשם המבקש : עו"ד תמר נבו

החלטה

1. לפניי בקשת רשות ערעור על פסק דינו של בית המשפט המחוזי בתל אביב-יפו (כב' השופטים ד' ברלינר – נשיאה; ג' קרא – סג"נ; ו-א' נחליאלי-חיאט), בעפ"ג 36138-04-15, מיום 1.7.2015, בגדרו נדחה ערעורו של המבקש על גזר דינו של בית משפט השלום בתל אביב-יפו (כב' השופט ע' דרויאן), בת"פ 14652-12-13, מיום 4.3.2015.

רקע והליכים קודמים

2. בתאריך 8.12.2013, הוגש כתב אישום נגד המבקש, לבית משפט השלום בתל אביב-יפו. מעובדות כתב האישום עולה, כי במשך כשנה וחצי עבד המבקש בניקיון בחברת ליסינג "אלבר" ביהוד (להלן: העסק). כחודשיים עובר לאירועים נשוא כתב האישום, הפסיק המבקש לעבוד בעסק. בתאריך 26.11.2013, בשעה 02:00 לערך, כך לפי כתב האישום, התפרץ המבקש לעסק, בכך שהגיע למקום ברכבו מסוג יונדאי, טיפס מעל הגדר המקיפה את העסק, ונכנס למשרד העסק דרך החלון. בתוך כך, כמתואר בכתב האישום, גנב המבקש מהעסק כספת שהכילה, בין היתר, טבעת זהב; המחאה בסך 1000 ₪; וכן קופה קטנה המכילה 25 שקלים. בהמשך, השליך המבקש את הכספת

בחורשה סמוכה ליד צומת דרך הטייסים. יומיים לאחר מכן, בתאריך 28.11.2013, בשעה 02:30 לערך, התפרץ המבקש בשנית לעסק, בכך שהגיע למקום ברכבו מסוג יונדאי, קפץ מעל הגדר המקיפה את העסק, ונכנס למשרד העסק דרך החלון. באותן נסיבות, גנב המבקש מהעסק שקית קפה ובקבוק בושם. בשל האמור לעיל, הואשם המבקש בשתי עבירות של גניבה, לפי סעיף 384 לחוק העונשין, התשל"ז – 1977 (להלן: חוק העונשין); ובשתי עבירות של פריצה לבניין שאינו דירה וביצוע גניבה, לפי סעיף 407(ב) לחוק העונשין.

3. בתאריך 19.3.2014, הודה המבקש, בעובדות המתוארות בכתב האישום והורשע על בסיסן, בעבירות שיוחסו לו. באותו דיון, הורה בית משפט השלום לשירות המבחן להגיש תסקיר בעניינו של המבקש. בתאריך 10.8.2014, הוגש תסקיר שירות המבחן אודות המבקש ובתאריך 25.2.2015, הוגש תסקיר משלים, אשר בסופו הומלץ ליתן בעניינו של המבקש צו מבחן למשך שנה, ולהטיל עליו עונש מאסר על תנאי. בתאריך 4.3.2015, ניתן גזר דינו של בית משפט השלום. בית משפט השלום נתן את דעתו לנסיבותיו האישיות של המבקש, ולתסקירי שירות המבחן בעניינו, ובפרט, לתהליך שיקומו יוצא הדופן של המבקש, ולאחר זאת, גזר עליו 4 חודשי מאסר על תנאי, לבל יעבור עבירת רכוש מכל סוג, למעט החזקת נכס החשוד כגנוב, למשך שנתיים מיום מתן גזר הדין; חודשיים מאסר על תנאי, לבל יעבור עבירה של החזקת נכס החשוד כגנוב, למשך שנתיים מיום גזר הדין; ניתן צו מבחן למשך 12 חודשים; והמבקש חוייב בפיצוי למתלונן בסכום סמלי של 800 ₪. באשר לרכב אשר שימש את המבקש לביצוע העבירות, החליט בית משפט השלום לחלוטו.

4. על גזר דין זה הגיש המבקש ערעור לבית המשפט המחוזי בתל אביב-יפו, הממוקד ברכיב חילוט הרכב בלבד. בתאריך 1.7.2015, ניתן פסק דינו של בית המשפט המחוזי. לאחר שסקר את טענות הצדדים, וציין כי הועלתה הצעת פשרה שנדחתה, לפיה יוטל על המבקש קנס בשווי נמוך משווי הרכב, החליט בית המשפט המחוזי שלא להתערב בהחלטתו של בית משפט השלום לעניין החילוט, ודחה את הערעור, בקובעו כי:

”הדעת נותנת שלולא קיומו של הרכב לא היה עולה בידי המערער [המבקש] לקחת את הכספת, להרחיקה ממקום ביצוע העבירה ולהביאה למקום שבו בסופו של דבר ננטשה. במובן זה הרכב בהחלט סייע למערער [למבקש] לביצוע העבירה. אנו רואים עוד לציין כי בית משפט קמא איזן לקולא ככל האפשר את רכיבי הענישה וחילוט

הרכב הוא למעשה ההיבט העונשי היחיד שבא לידי ביטוי בגזר הדין

הבקשה לרשות ערעור

5. הבקשה שלפניי הוגשה בתאריך 6.9.2015, ואף היא מתמקדת, כפי שנעשה בערעור לבית המשפט המחוזי, ברכיב חילוט רכבו של המבקש בלבד. המבקש סבור, כי עניינו מעורר את השאלה המשפטית הבאה: "מהי עוצמת הזיקה הנדרשת בין חפץ שמבקשת המדינה לחלט לפי סעיף 39 לפקודת סדר הדין הפלילי (מעצר וחיתוף) [ננוסח חדש], התשכ"ט-1969 [להלן: פסד"פ] לבין העבירה שביצע הנאשם". לטענת המבקש, נדרשת הבהרה בשאלה: "האם די בכך שנעשה שימוש כלשהו בחפץ במהלך העבירה [...] או שמא נדרש כי אותו חפץ יהיה 'גורם בלעדיו אין' [...]".

6. לגופו של עניין, טוען המבקש כי חילוט הרכב גורם לפגיעה כלכלית קשה בו ובהליך השיקום שעבר. עוד נטען על ידי המבקש, כי הרכב כלל לא שימש אותו לביצוע העבירה, כנדרש לפי סעיף 39 לפסד"פ. נטען בנוסף, כי המבקש, אמנם, הגיע למקום ועזבו באמצעות רכבו, ואולם הוא פרץ לעסק לאחר שטיפס על הגדר ונכנס דרך החלון, מבלי שהסתייע ברכב. המבקש הוסיף וטען, כי אין בעובדה שנעשה שימוש ברכב כדי להוביל את הכספת, כדי להביא למסקנה כי לא ניתן היה לבצע את העבירה גם ללא הרכב. ואשר לזיקה הנדרשת בין החפץ לבין העבירה, בכדי לחלט חפץ, סבור המבקש כי אין די בכך שהעבירות בוצעו בתוך הרכב, או שהרכב סייע לביצוע, אלא, שלדיו של המבקש, יש להוכיח כי הרכב היווה אמצעי אשר בלעדיו לא ניתן היה לבצע את העבירה. המבקש הביא דוגמאות בהן, לשיטתו, התקיימה זיקה חזקה יותר בין הרכוש שחילוטו התבקש לבין העבירה, ובכל זאת נמנעו בתי המשפט מן החילוט.

דיון והכרעה

7. כלל ידוע הוא, כי בית משפט זה ייעתר לבקשות רשות ערעור במקרים חריגים, בהם מתעוררת שאלה משפטית עקרונית רחבת היקף, אשר חורגת מעניינם של הצדדים; או כאשר עולה חשש לעיוות דין חמור או אי צדק קיצוני אשר נגרם למבקש (רע"פ 5603/15 אמיר נ' מדינת ישראל (17.9.2015); רע"פ 5956/15 גרין נ' הוועדה המחוזית לתכנון ובניה מחוז המרכז (16.9.2015); רע"פ 6039/15 בילויים אילת 2012 בע"מ נ' הוועדה המקומית לתכנון ולבניה אילת (8.9.2015)).

8. עוד יש להדגיש, כי רשות ערעור לעניין העונש, תינתן אך במקרים בהם ניכרת סטייה קיצונית ממדיניות הענישה המקובלת והראויה בנסיבות דומות (רע"פ 5775/15 וייצמן נ' מדינת ישראל (3.9.2015); רע"פ 5658/15 סמירנוב נ' מדינת ישראל (24.8.2015); רע"פ 5675/15 ודאוש נ' מדינת ישראל (24.8.2015)). לאחר עיון בבקשה, סבורני כי היא אינה עומדת באמות המידה הדרושות להענקת רשות ערעור, ומטעם זה בלבד יש לדחות את הבקשה.

9. אציין, למעלה מן הצורך, כי גם לגופו של עניין, לא מצאתי כי יש מקום להתערב בקביעותיהם של הערכאות הקודמות, לעניין חילוט הרכב. אין ספק כי הרכב שימש את המבקש לביצוע העבירות, הן בעצם נסיעתו באמצעות הרכב למקום העסק, והן לצורך גניבת הכספת והרחקתה מהמקום. יפים לעניין זה, דבריו של בית משפט זה בע"פ 623/78 סוראני נ' מדינת ישראל, פ"ד לג (3) 523, 526 (1979) :

"התייחסות למעשה עבירה שנעשה בחפץ או לגביו, כאמור בסעיף 39(א) [לפסד"פ] מכוונת לא רק לנסיבות בהן שימש החפץ בגדר אובייקט למעשה העבירה (כגון מסמך שזויף), אלא גם למקרים שבהם שימש החפץ ככלי לביצוע העבירה, למרות שהעבירה שבוצעה לא באה לידי ביטוי במעשים או במחדלים שהשאיירו רישומם על החפץ. [...] הווה אומר, עבירה שנעשתה בחפץ כוללת גם עבירה אשר בה שימש החפץ כמכשיר עזר לביצועו של המעשה האסור [...] זאת ועוד, סעיף 39(א) [לפסד"פ] מדבר על מעשה עבירה ולא על עבירה, הווה אומר, לצורך ישום הוראותיו של סעיף 39(א) [לפסד"פ] לחפץ פלוני, אין לפנות לעבירה על יסודותיה כמוגדר בדיני העונשין, אלא למעשה שבוצע. משמע, החפץ או השימוש בו אינם חייבים לייצג יסוד נבדל ונפרד מיסודותיה של העבירה, אלא יכולים להוות חלק מן ההשתלשלות העובדתית אשר על יסודה ועל פיה נערך האישום" (ההדגשות שלי – א.ש. וראו גם רע"פ 4105/06 ג'אבר נ' מדינת ישראל (2.1.2007); רע"פ 5776/05 ראובן נ' מדינת ישראל (31.7.2005)).

כמו כן, לא השתכנעתי מטענותיו של המבקש, כי חילוט רכבו יפגע בהליך שיקומו.

10. סוף דבר, דין בקשת רשות ערעור זו להידחות.

ניתנה היום, ח' בתשרי התשע"ו (21.9.2015).

ש ו פ ט

העותק כפוף לשינויי עריכה וניסוח. 15060320_I01.doc יא
מרכז מידע, טל' 077-2703333 ; אתר אינטרנט, www.court.gov.il